

HEGEDŰS GÁBOR

IDŐ , SZERELEM

„Tőlem elvehetnek bármit
a tolvaj mindennapok:
verseimből én akármit,
ha kell, mindent kapok.”
(Csokits János)

Hegedűs Gábor

Idő, szerelem

versek és parafrázisok

Idő szerelmek

„Mint ama Villon hajdanában,
kivégzésünkre várva itt.
Énekelgetjük balladásan
az időt s foszló tagjait.
Egy jóformájú comb s a többi,
anatómiai lelet.
Nem sok kell fényét összetörni;
Szerelmeink ki érti meg?”
Imre Flóra: Ballada az időről

idő szerelmek tág fogalom
az idő darabokra foszlik
még pereg gyorsulva homokja
közben temet alkot vagy épít

szépnek látod soká fiatal
neked épül tovább bája
nem csak a comb az mi számít
nyárfa nélkül kötél nem próba

hol egykor vénusz dombja sejlett
ma is ott van... akarnod kell
cserébe minden éjszakáért
szeretet soha nem marad el

tradíció vénnek minősít
benned lobog az ifjonti hev
mit megszeretted bájat benne
s ő kivirulva melletted él

fényét összetörni egyetlen perc
okozni maradandó mély sebet
a szomszéd legelője zöldobb
szerelmünk akkor ki érti meg

az idő szövétneke bomlik
vénülsz... komolyan nem veszed
fiatalság nem a te világod
ábrándozni erről szép lehet

becsüld meg a sok- sok évet
mit életéből rád pazarolt
ráncok a szépséget fokozzák
nem lesz... hiányozni fog nagyon

fejed felett ott lóg a kötél
talán elbír a nyárfa ága
a múlt emléke szép vagy kísért
itt kell élned halnod a mába

idő szerelmek tág fogalom
az idő darabokra foszlik
még pereg gyorsulva homokja
közben temet alkot vagy épít

Gondolatok

Az élet sava borsos mint étel gőze
eltűnik gyorsan a levegőbe
csak emléke marad ha nem fogod meg
jó lett volna ha... el mért engedted

Kórházi szonett féle

plafont bámulom nem történik semmi
nővérek jönnek és nővérek mennek
a kép lehetne akár idilli
ha nem lenne branül a kezemben

folyik az infúzió lassan szépen
közben a fényben arcodat látom
oly messze vagy álmodom mint régen
most repülnék hozzád sólyomszárnnyon

megköt a gyilkos kór sajnos nem enged
csak hangod hallok a telefonon
a hiányérzet amitől szenved
énem... gyógyulásért érted vállalom

néhány tavaszt még... könnyörgöm ott fenn
végre hallgass meg és add meg nekem

Köszönöm a sorsnak...

köszönöm a sorsnak hogy mellém sodort
hisz nélküled csak egy senki volnék
mint egy jó zamatú fenséges óbort
a gazda úgy vigyázlak én... szeretnék
még sokáig együtt lenni veled
élvezni az élet csodás perceit
s a sors talán majd gyakorol kegyet
álmot vágyat egyikünk sem veszít

Két kicsi talppal

két kicsi talppal állok a földön
körülöttem sok szép virág nyílik
lassan botorkálok illatfelhőben
mint mindig most is utam keresem

erdősávon túl szürke csík látszik
a dombra fut fel majd a síkra le
arra megyek óvatosan lépek
nehogy letapossam ami szép nekem

erdő sáv mellett sűrű bozótos
gátolni akarja hogy átjussak rajta
bozótvágó pörög már kezemben
lassan rés nyílik bozót rengetegben

az utamon haladok immár tova
vastagon lepi a por és a sár
ha kell majd térdig gázolok rajta
hiszen a cél ott az út végén vár

Még két nap...

még két nap és mi lesz ki tudja
lehet hogy véget ér egy álom
remény imádság segít-e rajtam
csak bíznom kell ezt ma is jól tudom

feladni nem lehet nem tehetem
hisz fontos nekem az én kis életem

Mint csontszilánk

„Mi lesz velünk, ha egyszer ránk derül:
az élő halott és a halott élő,
és fájsz nekem, mint én fájok neked,
s nem felenként, mindig üt az óra,
és minden való: a volt a van és a leszén,
s az ember is csak örök metafora...”
Marsall László: Egy csontszilánk

mint csontszilánk fúródott belém e vers
mi lesz ha egyszer tényleg nem leszünk
hisz az ember most is csak metafora
hisz demoklesz kardja lóg felettünk

belehalunk-e saját nagyságunkba
megtörve megfogyva ma még talány
sír ami elnyel csak bűzös gödör
fejfát nem állít majd senki se már

fájdalom érzése nem gátol semmit
az ego az mi mindent felülír
vagyon és pénz harc egy darab koncert
taposni mindent mit a lábad bír

ha üt majd egyszer az utolsó óra
az égtől várja majd hogy megsegít
hamis imákból a hazug szavak
visszahullanak hisz a vágy avitt

mi volt itt egykor majd egy újabb faj
megfejtí bölcsen vesszőfutásunk
sóhajt... talán egy könnyet is morzsol
hogyan rosszra használtuk minden tudásunk

a föld ezalatt csendben egy időre
újra éli azt mit elvettünk tőle

ajánlás

herceg az ember miért ily ostoba
látja végzetét de elfolytja mindig
az érzést mely megálljt parancsolna
egyre gyorsulva nem vinne a sírig

megállítható lenne a bukás
ha visszatérne végre a józan ész
végtelen zajban most egymás hangját
sem halljuk sem hogy szavát értenénk

Szerelmet hozott

szerelmet hozott az október nekem
nem volt még ilyen szép születnapom
válaszod igen és én a mennyekben
érezve magam a szemed csodálom

mert szeretet árad most is felém
rombolja épített falaimat
vállamon új nótát zeng a remény
hogyan vénen is lehet „ifjú” tavasz

Rákom margójára

tört tükörben apró szilánkok
mindegyikben egy reménysugár
csillan meg ha rávetül a fény
túlélem... miért ne élhetném

Őszi szonett

sok sárga levél táncol az ágon
tépi szaggatja a hűvös őszi szél
véget ért hamar a nyári álom
ősz mit avarral fed be hóval a tél

már varjak kárognak a kertemben
még van élelem és néhány bogár
sok madár már messze idegenben
öszönük a visszatérésre vár

lassan az ősz majd átadja helyét
színes világból a fa csupaszra vált
addig kell sétálni rőt lombok alatt
élvezni mily színes csodás a táj

ha csupasz ágak között a szél fütyül
csak tavasz reménye él ott legbelül

Séta

zihál a tüdő fűjtat a mellkas
mintha egy hegyet másztál volna meg
pedig csak tíz kör a galérián
műtött test felett a lélek piheg

Vélemény

bátorság kell a versíráshoz
ha van merszed hát megteheted
még több kell majd az olvasáshoz
megértsd a sorok mit rejtenek

Álmodozás

a csend itt ül a vállamon
fekve a kórházi ágyamon
miközben rólad álmodom
én drága kicsi csillagom

én drága kicsi csillagom
miközben rólad álmodom
fekve a kórházi ágyamon
a csend itt ül a vállamon

Átölel a csend

átölel a csend hallgatom
mindenütt sárgult falevél
eső kopog az ablakon
most minden álmodom újra él

új fény vagy életem egén
régóta világít a nap
szürkék sárgák zöldek kékek
virágok nyílnak...enyém vagy

elveszett oly sok-sok évem
űztem hamis délibábot
eléd raknám ha tudnám most
e sárgolyót...a világot

mérsékletre int az élet
fantázia is megkopott
élek és mindig remélek
fényt szerelmet és holnapot

Adventet várunk

adventet várunk karácsony előtt
nem úgy mint régen nem úgy mint azelőtt
járvány tizedeli most a népet
ha nem vigyázol téged is elérhet

ha nem vigyázol téged is elérhet
járvány tizedeli most a népet
nem úgy mint régen nem úgy mint azelőtt
adventet várunk karácsony előtt

Csend magánya

átértékelődött mi eddig volt
mit eldobtál akkor hogy nem kell neked
most próbálsz mindezt visszahozni
ami elmúlt azt sajnos nem lehet

varázslat kellene apró varázslat
merlinnel a mágia elveszett
könyvek sem írnak olyan tanokat
mely szolgálná ezt az igényedet

álmodni lehet de nem érdemes
tévútra vezetett minden álmod
a halomba tört cserepek között
keresed utad de nem találod

mi eddig volt átértékelődik
ha hagyod a csend magánya őrzit

Felemelt fejjel...

„Mindenki a sarat tapossa, csak van,
aki közben a csillagokra néz.”

(Oscar Wilde)

felemelt fejjel könnyebb az élet
bár a cipődre csak a sár ragad
nagy kényszer ma az élelem bére
hosszú a sor és nehezen halad

félelem rettegés ma ez a módi
eltűnik az arcod a maszk mögött
imád sem hatol már fel az égig
beszéd is suttogás egymás között

meddig még kérded csak magadtól
őszinte választ nem adnak szavak
csak a remény az ami még éltet
hisz megtörni nem csak élni szabad

reményt sugároz a csillagos ég is
taposod a sarat utad végéig

ajánlás

herceg e kettősség mondd miért van
fent a csillagfény lent a vastag sár
miért lehet csak az álmaimban
hogy utam akkor a csillagok közt jár

Ballada

üres utca aszfaltján döng a lépted
mondd hová tartasz te senki fia
minden holmid szatyorban kezeden
nem találsz olyat ki rád fogadna

hogy lettél ezzé már nem emlékszel
éjjel csatangolsz csakhogymeg ne fagyj
kabátod alatt átjár a hideg
visszasírod a nyári napokat

néhány fillér de kell a kannás borra
hisz feledni kell a sors csapásait
lázálmos delírium ha körbefog
álmodban újra rendes ember vagy

kit nem hajt a túlélés kényszere
csak adj uram még néhány jó napot
fohászod csak ritkán száll az égbe
ha néhány mondatot súg zilált agyad

te csak még az úton lehajtott fejjel
mert fénybe nézni már nappal se tudsz
ha lefekszel éjjel bármelyik padra
reggelre a tél mindent megoldott

de él benned a túlélés vágya
talán majd egyszer valaki megszán
visszavezet a másik világba
lesz munka lakás család és az ami

most másoknak van akik lenéznek
ítélnek anélkül hogy tudnák mi az
ami téged erre a sorsra szánt
nem hagyva választást és szép holnapot

üres utca aszfaltján döng most a lépted
a sors kegyetlen érzed nem kegyelmez

ajánlás

herceg az élet sokszor kegyetlen
mélyre tapossa az elesetteket
hisz bárki kerülhet erre a sorsra
nem érdekli már az embereket

hogyan mért jutott ő perifériára
ítélet: a társadalom kivetett

Tempus et amor

mint egy kisdiák szerelmes vagyok
bár kenyerem javát már megettem
a közeledben a szívem ragyog
a világ megszűnik körülöttem

reggel tétován nézek tükörbe
kérdem magamtól hogy mit akarok
mert az idő fogy nincs kegyelme
én leszek ki hamarabb eltávozok

kedves...lemondani rólad nem fogok
hisz új hitet vittél életembe
szeretni foglak amíg itt vagyok
s az idő homokja nem temet be

mint egy kisdiák szerelmes vagyok
hiába hunyorogtok fenn csillagok

ajánlás

szerelem oly csodálatos hercegem
bár fáj és éget ha nem láthatom
kedvest ki fényként ragyogja életem
ha velem van mindig boldog vagyok

adja az ég hogy sokáig tartson
renegát vagyok... ezért fohászkodom

Nem vagyok hívő

„A teljes éber lét parázslík
kazánja előtt vár a sátán
Húzd rá cigány repülj hajóm húzd
veszett szél a facsonkok árnyán”
Gergely Ágnes: Horror vacui

lucifer tudd hogy én még nem jövök
hiába van az üst alatt begyújtva
az élet vár ezen az oldalon
remény virágot rajzolok a porba

a zúzott hajómat kijavítom
új árbóc lesz és feszes vitorla
mert vár a tenger és hajózni kell
elnyert lelkemet nem adom oda

nem vagyok hívő és ateista sem
renegát vagyok egyéni módra
mindenben hiszek mi előre visz
sikerrel juttat a célzott partra

„veszett szél a facsonkok árnyán”
a dallam mit ordít oly ismerős
talán egyre megy pokol mennyország
ha lázadás érzéssel vagy viselő

lucifer mondom oltsd el a tüzet
hiába ne fogyjon nálad a fa
nótámat miközben éneklek én
szeretném a cigány sokáig húzza

annyi mindent nem éltem meg eddig
vár még az élet ékes hímpora
remény virágom tudom kinyílik
nem hervad el ott lenn a porba

ha belepusztulok sem adom fel
a föld forog... nekem indulnom kell

Most dúl...

most dúl a harc keményen piszkosan
a sors zászlója fent vígan lobog
csatákat nyert eddig rendre ellenem
háborút létemért fel nem adom

küzdök addig míg csepp szusz lesz bennem
a remény táplálja csak hitemet
bízni magamban csakis magamban
szétzúzva a szürke fellegeket

bontva falakat ha kell tíz körömmel
lépésről lépésre jutni előre
mindegy hogy merről jön majd az ellen
mert ott vár egy új élet és rendre

csatákat tudom csak így nyerhetek
remény vágy akarat nekem fegyverek

Néhány sárga levél

néhány sárga levél a föld felé indul
elhagyva a nevelő ágat
avarként gyűlik fa alatt halomba
mind feladta ha volt az álmait

érkezik az ősz lassan a nyár után
színesre váltanak a lombos fák
az őszi szél majd lekoppasztja őket
a tél csak csupasz ágakat talál

szomorúságában is szép az ősz
mert színes világ lesz néhány hétig
nem ecsettel festi a természet
lassan téli álmodat alszik majd a táj

talán rügybontó tavaszción álmodik
néha fázósan mozdul meg egy ág
rügyeiket védve hajladoznak
kertekben az öreg gyümölcsfák

ma még csak néhány sárguló levél
vetíti előre lassan itt az ősz
költöző madarak is elindultak
kertek alatt a nyár még kicsit időz

Bíztatás

őszülő hajad még nem a vég
roggyanó ízület sem... talán
az élet csupa gyönyörűség
még ne add fel könnyen kiskomám

Naenia ovis

(birka balladája)

a félelem átszövi az életet
menekülni előle nem lehet
erős akarattal lehet győzelmet
aratni... birka hangosan bégetett

a hazugság átlengi az életet
hisz oly jó ha azt hallja mit szeret
füled... közben elveszik hitedet
a birka nép hangosan bégetett

gyűlölet... igaza csak neki lehet
eltaposni ki más felé vetett
pillantást és gondolatot... veszett
örült hangon a birka nép bégetett

félelem hazugság és gyűlölet
tartja kezében a birka létet
csak a bőr az mi övé lehet
birka nép mégis hozsannát bégetett

intés és vágni lehet a csendet
birka rájött léte megfeneklett
míg a vágóhídon vére csepegett
tudja kitörni most már nem lehet

még utoljára vett nagy lélegzetet
utolsó sóhaj... panaszt bégetett

ajánlás

herceg egyre nő a birkák száma
nem hiszik hogy létük halálra szánva
előttük lebeg a kánaán maga
hozsannáznak menve a vágóhídra

Vajon meddig tart...

„ Kihajtottuk (mert bicegett)
a kis borjút a vásártérre.
Otthagytuk. Én – hátra se nézve -
egy darab emberségemet.
Illyés Gyula: Keresztény humanitás

vajon meddig tart még ez az örület
hatástalanná válik minden próba
mutált vírus ont szörnyűségeket
csak a félelem tart mindennap fogva

hamis az ima isten nem segít
csak a pénz ami ismét motivál ma
megtévesztő látszat az édig repít
emberségről itt nem szól a fáma

csak te lehetsz e játék vesztese
az enyészeté minden mi tiéd volt
repülni vágynál el innen messze
emberként élni tovább valahol

gyűlölet folyik mindig mindenhol
emberség nélkül ez földi pokol

ajánlás

herceg mondd ez tényleg már a végzet
az ember felszámolja önmagát
hatalom kivégzi az emberséget
csak a csillagos ég lehet a gát

mi lesz ha majd csak pár ember marad
küzdeni fognak... csak egy maradhat

Színorgiát fest...

színorgiát fest az égre a hajnal
látod... megint egy új nap virradt ránk
csendet szakít a kerti madárdal
galambok turbékolnak a diófán

a táj felett enyhe szellő suhan
néhány levél rezdülés... érted látod
megsimogatja az arcod lágyan
enyhe borzongás fut a hátadon

hűvös a hajnal a nap most kel fel
fénye a vörösből sárgára vált
arcod fürdeted a reggeli fényben
az árnyak ideje bizony lejárt

elhalványult már a csillagok fénye
színek játéka vonz a végtelenbe

Fájdalom

legszebb álmom tört darabokra
nemleges válasz zúzott szilánkokra
sorsom karmám döntött így... magamban
tudom hogy ma egyedül maradtam

az érzést magamba rejtem mélyen
fájdalom néha feltör... a felszínen
arcomra írva minden bánatom
titkolni szeretném de nem tudom

hisz nem vagyok már semmire se jó
pedig szeretetről szól ma minden szó
szavak de mit érek el ezzel én

csend borul rám és lassan a remény
elhagy... talán egy új életben
megkapom azt mit oly nagyon reméltem

Ide születted

mit gondolsz ha átölel a csend
merev hátad sok jót nem ígér
árnyaidtól menekülsz egyre
megfeszülve ameddig csak bírsz

ide születted otthonnak nem érzed
hisz csillagösvények vándora vagy
míg porban sárban kijelölt utad
járod.. vágyad húz téged „haza”

szép és jó vonz hamisság taszít
látod-e ott a hegyet előtted
csúcsa felhőben mindent hó borít
kabátod didergőn fogod össze

ha néha-néha átdereng a fény
megérint még az élet maga
nem vagy egyetlen csillagi lény
botorkál még néhány lenn a porba'

tudod és érzed vár a végtelen
élet még marasztal hallhatod
apró csodák a mindennapokban
vágy a lét mos el határokat

Falon túl

„S ott lesz a fal annak,
szeméhez mindig túl közel.
Falat lát már csak, mást se lát,
s falban a kövek röhögnek.”
Héra Zoltán: Még egyszer a látomásról

lassan már mindent ami szép
felőről a foszló idő
földhöz ragadt tested lelked
még vágyik a csillagokba föl

repülni fenn albatroszként
szárnyacsonkjaid nem emelnek
magányod érzi soha sem
térnek vissza boldog évek

ajtók lassan bezárulnak
nincsen kilincs szürke falak
bezárt madárként keresed
a vágyott szabadságodat

falon túl ott más a világ
vagy csak egy újabb kalitka
üvöltik itt a kánaán
jövőd vastag köd takarja

felsejlik néha a célod
erőd akaratod gyenge
tényleg ráérsz erre még
nyomaszt a lemondás terhe

növeszd meg újra a szárnyad
vár a csillagok ösvénye
albatrosz lelked erre vágyott
mióta élsz... oly sok éve

vigyél fényt a vad viharba
példa legyen a reményed
szirén dalokra ne hallgass
akarat...álom felébred

szürke árnyak majd támadnak
ez a harcot túl kell élned
foszló idő tép és szaggat
a gerinced nem törhet meg

Tudom hogy nem szeret...

tudom hogy nem szeret engem az isten
nem is hordott a tenyerén soha
ezért rak rám ilyen nagy terheket
rogyadozva megyek tovább a porba

keresztem cipelem egyre nehezebb
nyomna lefelé de felállok újra
mennem kell mert vár a végső cél ott
sárban mocsokban jutok csak el oda

nem adhatom fel és nem is fogom
hiába minden mi erre kényszerít
hiszek benned uram nem tagadom
de renegát énem másképp merít

állok az ablaknál nézem a kertet
lassan őszbe fordul itt minden
tetőgerincen vadgalamb burukkol
érezem hogy nem szeret engem az isten

Nekem is ide

„én nem tudom ki száműzött e földre
ki parancsolt reám szüless meg élj
bemaszato! a rétek nyári zöldje
cukorsziruppal émelyít a tél”
Baka István: Caspar Hauser

nekem is ide kellett születnem
csillag hontól most oly távol vagyok
vágódva nézek mindig az égre
ugye vártok rám hunyorgó csillagok

nem tekintem ezt száműzetésnek
karmám része hogy megéljem tudom
szirupot csepegtet a lét az éjbe
ahonnan jöttem róluk álmodom

megtörni nem fog a sors hatalma
összetört álmom újra építem
falakon át a csillagok közé
gondolatommal magam repítem

ha visszatérek egykor közétek
a legfényesebb csillag én leszek

Tudom sokan

tudom sokan imádkoznak értem
köszönöm a rám szánt értékes időt
túljutottam az első nehézségen
érezem hogy nekik is köszönhető

gyógyulnom kell most ez a feladat
megírni mindent mi bennem lakik
lebontania még álló falakat
szeretet mi körbevesz ebben segít

Tétován figyelem

„Szegény hajó én vagyok időnként,
ki árbóc nélkül teng, vihar dobálja,
s nem látva a Szent Szűzből zsendülő fényt,
imádkozva készül a fulladásra”

Paul Verlaine: BIRDS IN THE NIGHT

Fordította: Eörsi István

tétován figyelem ahogy
hajóm a hullámokkal küzd
harsány ének szólt itt egykor
a szüette deszkák fölött

mostanra csak halk mormogás
a nyílt vízen ki hallja meg
csak a léptem koppan néha
a szüette deszkák fölött

remény hogy kitart révbe érsz
mindig csak ez jár az eszembe
oly sokszor átcsap a hullám
a szüette deszkák fölött

minden nap új reményt hoz el
énekszó is lehet álom
szél süvít dagaszt vitorlát
a szüette deszkák fölött

végcél... kikötői kocsmá
rumtól bűzlő vendégsereg
álmodni a valóságot
a szüette deszkák fölött

megtérni az őseinkhez
tengerész módra ez a vágy
csillagokra hamut szórni
a szüette deszkák fölött

pereg az idő homokja
az enyészet tort ül talán
ott állok én mozdulatlan
a szüette deszkák fölött

Mit teszel...

mit teszel akkor ha körbefog a csend
megkísérli hogy magába zárjon
tágra zárt szemmel ülsz mint egy idegen
süket fülekkel túl a zajhatáron

minden apró nesz riadót fúj neked
hisz vár még rád a nagybetűs holnap
majd zajt követel a képzeleted
jövőképed másképp nullára sorvad

ha feltöltöd újra élettél magad
nem számítanak akkor majd a ráncok
a sár sem marasztal már nem ragad
nyugodtan mondod... utat találok

újra élsz majd a csendben a zajban
fohászod száll fel... uram élni akartam

Mit várok...

mit várok nem tudom
pörög az idő a vállamon
tépve szaggatva a múltam
de a jövőm talán itt van
az ajtó mögött ami zárva
tapogatva a félhomályba'
az utam keresem
látom hogy csak kevesen
hiszik azt mi bennem lapul
s én csendben figyelem
őket... talán megértem majd
a holnap árnya hova hajt
mért szánkáznak rajtam a gorgók
hogyan léphetnék előre
sárból ingoványból fényre
lássam a holnap mit takargat
ki sors jelölte úton halad
ezer akadállyal kell küzdeni
szakadt életrongyokon
tép szaggat a fájdalom

foggal körömmel küzdeni
míg a lehelet messze jár
bakancslitám még oly hosszú
a homok lassan lepereg
ha hagyod betakar eltemet

mit várok nem tudom
pörög az idő a vállamon
ízekre szedve a múltam
talán a jövőm ott van
kulcsra zárt ajtók mögött

Tél van

tél van... fenn a diófa ágon
a vadgalamb fázósan pihen
lent az avarban még tart az élet
míg nem terem a fagy végleges csendet

sün vackol összegyűlt avarba
macska kerget fákon madarat
nap még néha bágyadtan látszik
sugara már nem ad meleget

alvó rügyek fákon álmodnak
várják a szép rügybontó tavaszt
de a tél az úr most a tájon
jégvirágok nyílnak ezalatt

a hó lassan befedi a tájat
eltakarva a föld ráncait

Ha hiszed ha nem...

ha hiszed ha nem csak reád vártam
úgy érzem sok-sok életemen át
velem voltál de rád most találtam
áttörve a közöny vastag falát

mely megmételyezte az életemet
hisz nem láthattam a fától az erdőt
most visszakaptam kihunyt szerelmet
sok mindent mit vesztettem azelőtt

lám újra süt a nap ragyog az ég fenn
néhány szürke felhő foszlóban már
tavaszt ígér az élet itt az őszben
feltűnt a távolban a kék madár

Jó lenne...

(Kedvesemnek)

„Letépem ezt a hangszálat
már tudhatod az ősz halott.
E földön többé sose látlak
ó idő szaga hangszálad
és várlak téged tudhatod.”

G.Apolinaire: Búcsú

fordította: Vas István

nem tépnék le minden virágot
csak egy szépet hogy köszöntselek
rózsa szirmán harmatcsepp remeg
méltón ünnepli szépségedet

gyönyörű vagy nekem a legszebb
ha idő foga beléd is mar
karcsu derék és csodás alak
vénuszi... isten így teremtett

jó lenne sokáig csodálni
ősz után a tél lesz majd soron
fogom a vörös rózsaszálat
az elmúláson gondolkodom

sorsot áldom hogy mellém sodort
csodás az élet így most veled
fohászom száll a magas égbe
azért hogy el ne veszítselek

Hiába próbálok...

hiába próbálok talpon maradni
lassan érzem hogy elsüllyedek
a remény még pislákol olykor bennem
de nagy terveket már nem szövögetek

a sors fintora hogy minden halasztódik
alagút végén már fény sem látszik
szárnyaim is hevernek a porban
szürke az ég és fény sem játszik

küzdök a létért és nem adom fel
hisz vár rám csodás kis menyasszonyom
az élet remélem még új dalt játszik
benne hogy lesz még sok szép tavaszom

feladni nem fogom hisz nem szabad
még őrizni próbálom álmaimat

Konklúzió

beléd rúgtak ma ismét jókorát
mert hitték hogy mindezt megtehetik
ha kiszolgáltattott vagy mást ne várj
ne add fel küzdj meg az igazadért

Hol van már

„Megbicsaklik az ének. Leng tavalyi levél.
A föld a bort felitta, északról fúj a szél.
Előre bukó évek, szétmálló csillagok;
nincs út a hegyre vissza: Prometheusz halott.”
Imre Flóra: Megbicsaklik az ének

hol van már a tavalyi hó
az idő oly gyorsan szalad
észrevétlen ráncokat ró
míg neked csak a vágy marad

hogy egykor hegyre visszajuss
bolyongsz utadat keresve
bár tudod a vágyad halott

kaptál lángcsóvát kialudt
már prometheusz is halott
lucifer adná a kezedbe
hit miatt ő is elbukott

nincs meg az út az édenbe
bolyongsz utadat keresve
bár haldoklik akaratod

csúcsot már köd takarja
visszaút nincs nem lehet
sarat taposva édent várva
hit nélkül az emberek

néha még felvillan a fény
jelezve hogy arra arra
s újra éled a remény
hegyet már hó takarja

nincs már út vissza a hegyre
cuppog a sár és nem enged
törött szilánkok mindenfele

mi visszanéz rád csupa ránc
a tükörből... az ifjúság
elszállt... holnap messze van
még szól kezeden a gitár
egyre halkul... zenéd nem kell
a csúcsot innen nem éred el

Foszlik a szürkeség...

foszlik a szürkeség életem egén
a gyűrűmet látom a kezeden
beteljesült végre a vágy és álom
hála érzését láthatod szememben

törött tükör épre formálódik
árnyak tűnnek el végleg úgy hiszem
már nem hadakozom a démonokkal
hisz erőt ad újra a szerelem

csend magánya már kicsit sem csábít
veled tölténék el minden percet
talán lesz még néhány szép tavaszunk
mielőtt az óra utolsót csenget

foszlik a szürkeség életem egén
átsüt rajta az új cél rajzolta fény

Küzdelem

küzdelem a démonaimmal
ádáz harc ez most nap nap után
emlékeimből törnek elő
mit elrontottam létem során

fejemre olvassák szüntelen
megbánásra már esélyem sincs
befedi az idő homokja
démon bányássza felszínre mind

ha lehetne vissza pörgetném
az időt hogy jóvá tehessem
mindazt mit balgán elkövettem
de ami elmúlt az elveszett

küzdelem a démonaimmal
ádáz harc ez így nap nap után
emlékeimből jönnek elő
fejemre olvasva minden hibám

Miért van

Miért van ha a tett virága nyílik
halott virágok illata száll feléd
tétován csendben a múltra vetítik
mit megélni volt maga a szörnyűség

felálltál újra taposod a sarat
tudod a csend már nem a cinkosod
bár tíz körömmel bontod a falat
a porfelhőben még nem láthatod

ott a túloldalon mi vár majd reád
béke vagy harc ez innen nem látszik
csak a remény fénye ami szikrázik

sűrű a bozót még sűrűbb a nád
vér serked ujjadból de nem adod fel
hisz felálltál újra... most élned kell

Minden mi egykor...

minden mi egykor csendbe taszított
ma felemel és felpörget újra
mint akit elfogad és újra hívott
talán rám mutat az isten ujja

tétován botorkálok az utamon
mint aki most újra tanul járni
megtörni látszik rám szakadt átkom
vérrel verejtékkel verseket írni

néha egy tükör kell az asztalra
lássam a távlatot hogy honnan jöttem
múltam a jövőm összefonódva
képeket pörget a jelenem

válogatnom kell a képek között
mi témát ad most csak az maradhat
meg az ami szép emléket őrzött
a többi süllyesztőbe rakja az agy

így megtisztulva már szebb a világ
lényeg lényeg marad... és így tovább

Látóhatár csak...

„Huszonkét évemmel kiégek?
Őszülni kezdek. Feladom.
Mikor leülök verset írni,
Széthull az íróasztalom”
Kétségbeesés – Li Ho versek
Faludy György

látóhatár csak harmincig terjed
mi lesz utána azt még nem tudom
ki a kártyát keveri fent és lent
tudja milyen lapot oszt majd nekem

őszülő fejem még vágyott a szépre
nem lehet úrrá a kétségbeesés
ma csak a remény az ami csábít
állandóan duruzsol fülembe

írd ki magadból mindazt ami bánt
vagy hasogat és fáj ott legbelül
csak így kerülnek el majd az árnyak
mert élned kell nem írja a sors felül

néhány ősz tincs még nem lehet a vég
legfeljebb csak növeli a sármod
talán még olvassák a verseid
nem zárja magába asztal fiókod

lehet hogy emlékeznek majd rád
de ebben biztos soha nem lehetsz
írd ha leveszi válladról a terhet
a világod ettől színesebb lesz

ha meglátod messziről a hegyet
ne vágyakozz hisz oda nem jutsz fel
a nagyok taposta ösvényeket
már vastag hó takarja előled el

írd mert mindig megkönnyebbülsz tőle
egyszer még rád valaki felfigyel
őszülő haj nem lehet akadály
széthulló asztalt javítani kell

Meditáció

Örömömből a csend szava szólít
de nem megyek még nem adom magam
pedig tudom a remény is lódít
hogyan lesz még néhány rügybontó tavasz

valóra kell váltanom az álmom
bakancslistámon még oly sok a sor
öreg szívem szerelmes...nem bánom
sorsom tudd még odébb lesz a tor

hol győzelmed ülheted fölöttem
az élet csodáit most élem én
kicsi párom keze őrzi kezem
ahogy sétálunk a zaj csend peremén

közös álmunk kezd valóra válni
csend is tudja neki kell hallgatni

ajánlás

mit vétettem eddig kedves hercegem
elvetélt álmot dobott közös vágyat
most kellene mindezt jóvátennem
lesz e időm... túloldal még várhat

talán megérti sorsom és kapok
még sok-sok évet amit vállalok

Megöregedtem

megöregedtem
csak így hirtelen
hiába vágyom
az ifjúság
elrepült csendben
vele szállt ott fenn
sosem volt barátom
a kék madár

érezem hogy soha
nem jön vissza már

Mit mond neked...

mit mond neked az a szó hogy költő
versben írt magvas szép gondolatot
vagy össze nem illő leírt sorokat
megjelenve könyvben újságokon

ha kezébe veszel verseskötetet
hogyan választasz magadnak témát
mindegy hogy mit vagy csak minőséget
hogy magadévá tedd a gondolatát

olvasol verset mit mond neked a szó
letaglóz... felemel... kedves olvasó

Mit mond az írás...

"A bárány az, ki nem fél közülünk,
egyedül ő, a bárány, kit megöltek.
Végigkocog az üvegtengeren
és trónra száll. És megnyitja a könyvet."
Pilinszky János: Introitusz

mit mond az írás mit sokszor átírtak
hogy megfeleljen mit elvárt a klérus
könyveket embert égetett a máglyán
pedig szeretetet hirdetett Jézus

hatalom ma is kiszámíthatatlan
hazug szavak áradnak szerteszét
mindent befedve mint egy vastag paplan
széttépett könyvek lapjain penész

a birkák hada bégetve kántál
szöveget mit a szájába rágtak
az agymosott had zombiként járkál
apokalipszis lovasa vágdat

mondd az írás csupán csak szép mese
mit egy könyv rejt el... megnyitni kellene

ajánlás

herceg a józan ész miért alszik
ad teret számtalan hazug valónak
az értelem takaró alá bújik
biztonságot ad számító latroknak

ha ma fiát küldené az Isten
megfeszítenék úgy mint akkor régen

Tébolyult álom

"A levegőben menekvő madárrhad.
És látni fogjuk a kelő napot,
mint tébolyult pupilla néma és
mint figyelő vadállat, oly nyugodt."
Pilinszky János: Apokrif

mondd mit remélsz ha mindazt feladod
mi oly régóta csak téged illet
macskaként hűséggel dorombolod
gazdád kezét nyalva minden reggel

tébolyult álom eszement valóság
vajon az istened most miért nem segít
málló pusztuló lélek mennyország
pokol lángja fényesen világít

kánaánt sejtetnek hazug szavak
sötétben él az ki hiszékeny fajta
botra támaszkodva araszolnak
koncot remélve közös asztalra

sötétség lassan betakar mindent
már nyűg az ki értelmesebb fajta
lázado ént már nem őrizel ott bent
vágyón nézel néha a csillagokra

érted-e még az emberi szókat
vagy dobhártyád is csak úgy megrepedt
lélekizzásod csupán aprókat
böffent néha közben a sárban rekedt

csend dallamot talán meg sem hallod
bezárva minden nőnek a falak
imádkozol esténként és mondod
uram... vedd el végre a borzalmakat

ajánlás

herceg látod hogy padlón már a lét
maroknyi csupán ki mindenben dőzsöl
virágzó kánaánról mond még mesét
közben az árok szép lassan mélyül

még néhány lépés mindig csak előre
magába zár a nyúlós ingovány

Mi jár fejemben

„Elfutni vágyom enmagamtól!
Messzire vinném átkomat,
de sarkon űz egy vad kalandor,
a lét-üszök - a Gondolat.”
Lord George Noel Gordon Byron:
Mindennapok

mi jár fejemben most nap nap után
nem mondhatom hogy sok szép gondolat
idő kereke megvadult volna
csak darálja gyorsan a napokat

nem tudok elfutni nem is akarok
hisz minden emlékem csak az enyém
átok van rajtam is ezt jól tudom
feladatom hogy küzdjek ellene én

megtörni nem fog a sors bár reméli
gördítve újabb és újabb akadályt
túlélés ösztöne még hatalmasabb
túllépve szétmorzszolt álmok kupacán

átkomat nincsen hová elvinnem
velem tart amíg a felszínen vagyok
hiába kérem most nem segítenek
az örökké hunyorgó csillagok

tört álmaim cserepein járok
némán keresve az új utamat
versekből fonok magamra palástot
nyomorúságomban ne lássanak

mindennapok szürkésege foszlik
repedésein átdereng a fény
átkomat elhagyni lenne igazi
a kereszt súlya is nagyon nehéz

gondolatok mik cikáznak fejemben
most éppen fenn de néha felszín alatt
vannak jobb és sokkal rosszabb napok
nem tudom a sors mikor mit tartogat

ha egyszer majd leteszem az átkom
mellé rakom vaskos keresztem is
csak tiszta gondolat vezet utamon
már nem lesz „lét-űszök - a Gondolat”

Miért hiszem azt...

miért hiszem azt hogy a tél az elmúlás
mögötte ott van az illatos tavasz
levelek mik lehullottak csendben
erősítik hogy újra átsuhan
felettünk majd a lágy tavaszi szellő
szerelmet táplál és rügyet fakaszt
hiszen újra beköltözik az élet
a tél fagya már a múltba ragadt

téli álom után a természet csodás
virágzik minden és zöldbe borul
mért hiszem azt hogy a tél az elmúlás
hiszen élet dübörög itt az ajtón

Messze ott túl...

messze ott túl a látóhatáron
tényleg ott van a világnak vége
az új világot megláthatom-e majd
vagy átkot szórok a messzeségre

álmok sorjáznak lassan és csendben
köröttük árnyak minden csupa sár
némelyik már csak sárgás pergamen'
néhány közülük jobb napokra vár

szürke falak tornyosulnak fölém
ablaktalan ez a sötét világ
ajtóban a zár rozsdásan csikordul
mert nekem ott kint még nyílhat virág

látom az ajtón túl újabb falak
minden olyan mint egy labirintus
most kellene az ariadne fonal
újabb ajtó...zár... de nincs benne kulcs

itt létra sincs a fal oly magas
talán ha repülnék ott fenn a légbe'
szárnyam törött így már nem emel fel
beteg albatrosz földre kényszerítve

túljutok egyszer a szürke falakon
egy új világ fog tárulni elém
mi körbefog a végtelen nyugalom
lehet megpihenek isten tenyerén

messze ott túl a látóhatáron
vajon ott van az e világ vége
az új világot majd megláthatom
vagy csak átkom ül rajtam örökre

Apevák

az
élet
a legjobb
dolog amit
anyámtól kaptam

szex
nélkül
nincs élet
és utód sincs
itt a kék bolygón

az
élet
küzdelem
a halálért
is küzdeni kell

Haikuk

azt hogy mellettem
vagy hálásan köszönöm
sorsnak és neked

szemsugaradon
szeretet fénye játszik
csodás az érzés

ha kakukk száll be
másik madár fészkébe
vég borítékolt

borostyán színű
minden levél a fákon
már tombol az ősz

Egyre több hulló
csillag tör át a légen.
Veszélyben a Föld?

hiányzol nagyon
plafont nézem ágyamon
rólad álmodom

mit ér az élet
nélküled...most értem meg
semmit... ma tudom

hamis délibáb
lengte át az életem
rossz volt az irány

tört álmokon és
tükör cserepeken át
a jövő kétes

ha élni akarsz
végsőkig küzdened kell
nem adhatod fel

az idő faktor
mint emberöltő kevés
hosszabb jó lenne

agykerék pörög
nem tudod mi lesz akkor
ha egyszer leáll

Vajon, meddig hazudsz még....

Vajon, meddig hazudsz még, álnok élet?
Csalóka hittel mérgezed minden napom.
Miért nem hiszed, hogy tőled sem félek,
miért gondolod, hogy úgyis feladom?

Mézes hajókötel, mit rángatsz csak előttem,
hisz a madzag neked már semmire se jó?
Szerinted a puska porom már mind ellőttem,
csak a sír marad már, melyben testem a lakó.

Nem hiszem el, hiszen hogy hihetném,
csalóka meséd, rongy, torz ígéreted,
nem vagyok én táltos, se harci mén,
mely lerúgja ha kell, a csillagos eget.

Nem adom fel most már, csak azért se!
Mi engem illet, ha kell elveszem.
Nem tántoríthat el soha, semmiféle
igaznak mondott hazugság engem.

Következtetés

Nem álmodhatom az álmaid,
azt csak ő teheti meg.
A szeretet meg nem vakít,
csak felméri az embereket.

Az álmok

az álmok fontosak kellenek
ha felébredtél megteheted
hogymegvalósítod félredobva
mindaztmitétovamódra
akadályozhogyigazlegyél
avalóságnéhaszebbmindennél

Mai világ margójára

temetetlen holtak merényletek,
ezavilág már roppanócsődtömeg,
anevedben gyilkolnak
követnek elrossz dolgokat
isten... ezt vajon miért hagyod
vérrel váltjuk meg majd a holnapot

alenyúlás, hazugság „szent” dolog,
összerogynilátszik a szép holnapod
áldás van a fegyveren
mindig más és más az ellen
mivel állítjuk meg a vér patakot
nagyon sikamlós... szórjunk rá homokot

ha nem takarja be hozunk még földet
vagy robbantsuk rá a világot az egészet
hisz szabad az akarat
csináljunk mocskos dolgokat
nevedben isten... vagy csak rád fogjuk
hiszen már te vagy a mi foglyunk

Hallod...

Hallod! Sokszor hamis az ének,
fals futamok, lehangolt zongorán,
szennyben, mocsokban a zenének
élnek igaz zenészek, kívül a
patrícus pátrián.

Nem állsz a sorba, nem lépsz egyszerre?
Szövegeidben nincs rejtve a való,
zenéd sem jó, nem kerül Isten elébe,
hisz nem vagy méltó a „figyelemre”:
eb ura fakó.

Ha a papír is, toll is az enyém,
ha én írhatom a kotta lapokat,
miért volna akkor itt erény,
hogy csak „Isten” játszhatja a
legszebb dalokat?

Hisz a zene, szerintem mindenkié.
Ha nem is szól mindig tisztán az ének,
nem lehet kiváltsága egyetlen „istennek”
dönteni a „dalról” emberek felett, mert
mert a mi földünk, tízmillió emberé!

Távolban sikolt...

"Békétlen sors mindig vért kíván,
Széttördelt tiszta éjszakákat.
Csattogó kerék szétzúz agyat,
velőt, csontot és csigolyákat.-"

Király Lajos: József Attila emlékére

távolban sikolt a csend magánya
megtörni látszik mindaz ami szép
ma a párbeszéd teljes hiánya
mocskolódni nyíltan gyönyörűség

már mindenhol csak a szenny árad
nap telik nap után ma én holnap te
állunk pellengéren hiába lázad
énünk: nem igaz egyetlen szavunk se

ki hinne neked a bemocskoltnak
démonok űznek tréfát belőled
bábok kiket most dróton rángatnak
eldobnak hogyha nem fűjsz egy követ

szél sodorja szét a délibábod
csak a párbeszéd mi nagyon hiányzott

Mondd mit lát...

„Elmerengve néz az Isten,
csodálkozik a vas-hajón,
a csápos vasszög-bilincsen,
az élő koporsó- dión.”

Juhász Ferenc: Az engem néző Isten

mondd mit lát ha engem néz az isten
hisz nem követtem el rosszat se jót
magam törvényei szerint éltem
renegát énem tudta a valót

csak a magam módján hittem benne
nem fogadtam kétes próféciát
ha tömjénfüst néha körbe lengett
nem értettem én a papok szavát

a tenyerén soha nem hordozott
nézte ahogy küzdök létemért
volt úgy a sors mindentől megfosztott
még néhány csapást a hátamra mért

mérhetetlen kínnal de felálltam
lám szürke falak zártak csak körül
tíz körömmel bontottam s a vágyam
új erőt ad a bánat eltörpül

mondd mit lát ha engem néz az isten
egy harcost vagy egy lúzer figurát
vajon ha kell kiáll e mellettem
vagy csak legyint: hagy nyelje el a sár

ajánlás

mondd herceg miért a kettős mérce
ki gonosz kapzsi az élete szép
mért van az hogy mint lecsapó vércse
mindent rabol s életet tép szét

mért van az hogy ő istennek kedves
messze kerüli őt a gond a baj
hatalma pénze hatalmas és széles
mozdulattal mindig hazug szót szaval

de mégis issza szavait a nép
hisz kánaánt várják oly nagyon rég

Köszönetnyilvánítás:

A kötetet szeretettel ajánlom:

Berkes László Barátomnak,
aki a kötet grafikai munkáit készítette;

Páromnak **Veronikának** aki támogat
abban, hogy szabadidőmben az írással
foglalkozzam;

Kedves Olvasó!

Mottó: Ha leírnám azt, mit megéltem eddig,
s közzsájjra tenném; gondolom,
nem lennék más, csak egy sült bolond,
ki sorsát átkozva, dicsekszik!

Talán joggal teszed fel a kérdést: ki ez az ember, aki veszi azt a bátorságot, hogy elismert költők nyomdokain próbáljon haladni és verseket írjon, arról nem is beszélve, hogy azt a nagyérdemű elé tárja. Beavatlak a titokba, a következő néhány sorral, mely nem csak azt taglalja, hogy ki is vagyok egyáltalán, de arra is magyarázatot ad, hogy hogyan kezdtem el, vált mindennapos hobbimmá ez a tevékenység és hova is jutottam vele.

Nevem Hegedűs Gábor és nyugdíjas vagyok, igazából nyugger, de sokan nem szeretik ezt a szót. Szeged melletti településen Algyőn lakom. Nem itt születtem, hanem egy Csongrád megyei kis faluban, a valamikor boráról híres Pusztamérgesen 1948 őszén, egy viharos vasárnapi napon. A középiskolát Szegeden végeztem és itt is dolgoztam nyugdíjba vonulásomig. Sok munkahelyem volt, de mindig emberekkel foglalkoztam. Szerettem a kihívásokat!

Már gyermekkorom óta a kedvenc időtöltésem az olvasás. Mindent elolvastam ami a kezembe került. Imádtam a klasszikusok verseit, szavalóversenyekre jártam és sokszor nyertem is, igaz csak újabb könyveket, de én ennek jobban örültem mint az okleveleknek. Csak a Pálmalevelem kikérése és felolvasása – 2014 – óta írogatok. Akkor szembesültem azzal, hogy írni fogok és azóta valóban a hobbim lett. Sokat tanultam és tanulok, mert a versek, novellák írása sem tanulástól mentes foglalkozás. Olyan szinten nem beszélek nyelvet, hogy fordításra is vállalkozzam. Szeretném magam megmérteni, lássam mennyit is ér amit csinálok. Ma már nem csak verseket, de novellákat is írok.

Eddig megjelent E- köteteim melyek megtalálhatók a Magyar Elektronikus Könyvtár „polcain”:

- 2017. Mint tömjénfüst
- 2018. Szárnyszegetten
- 2018. Látod fényt sírnak...
- 2019. Csendfolyamok
- 2019. A Hold mosolya
- 2019. Sziklákön egy fa...
- 2020. Hegedűszó...talán az élet
- 2020. Ahonnan jöttem
- 2020. Pillangó hatás

2020. Hangulatszilánkok
2020. Kövek között
2021. Versválogatás 2014 – 2020

Eddig megjelent papír alapú köteteim, melyek támogatással, de magánkiadásban jelentek meg:

2015. Álmodozások – versek
2018. Most szél sodor – versek
2019. A pálmalevél – novellák
2019. A Hold mosolya – versek
2019. Sziklákon egy fa – evokációk és parafrázisok (versek)
2020. Ahonnan jöttem – versek
2020. Hegedűszó... talán az élet – novella
2021. Versválogatás 2014 - 2020

Eddig megjelent írásaim – versek és novellák – antológiákban:

2016. Poet Antológia – három vers
2016. Őszi Pályázat – Irodalmi Rádió – egy vers
2017. Poet História X. Antológia – három vers
2017. Természet 2017. Antológia – Irodalmi Rádió – egy vers
2018. Kedvesemnek Bálint napra Antológia – Irodalmi Rádió – kettő vers
2018. Álmodból fogantam Antológia – Irodalmi Rádió – egy vers
2018. Szinva-parti sztorik Antológia – Irodalmi Rádió – három vers
2019. A Hold is velünk dalol Antológia – Irodalmi Rádió – öt haiku és öt apeva vers
2019. A világ ezerszínű virág Antológia – Irodalmi Rádió – három vers
2019. Zsebkönyv 7. Sodrásban – Holnap Magazin – tíz vers
2019. Utazók Sci-fi, Fantasy Antológia – Holnap Magazin – egy novella
2020. Versmagot hint... című versemről videó készült – Irodalmi Rádió
2020. Így születik a vers Antológia – Irodalmi Rádió – egy vers
2020. Dolgaink Novellák kettőezer-húszból Antológia – Irodalmi Rádió – Rézmozsár című novellám
2021. A jövő földjén Sci-fi/fantasi Antológia Holnap Magazin Köszönöm, Köszönöm Uram! novella
2021. Nagycsaládosok Alapítvány Debrecen Kárpát-medencei Életmesék antológia

Az Irodalmi Rádió szerkesztésében kerültek felolvasásra verseim az irodalmi műsoraikban. Verseim a Poet. hu irodalmi oldalon jelennek meg rendszeresen, de jutott már belőle a Holnap Magazinnál, az Irodalmi Rádiónál lévő blog oldalamra is. Ez utóbbi már megszűnt.

Jelent meg versem az Algyői Hírmondóban, valamint a pusztamérgesi helyi híreket tartalmazó újságban is.

Eddig elért eredményeim:

2018. Szülőköszöntő Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – novella II. helyezést ért el.

2018. Ne háborúzz Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – novella II. helyezést ért el.

2019. Természet Poétája Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – kettő vers III. helyezést ért el.

2019. Költők éves értékelése – Irodalmi Rádió – II. helyezést értem el.

2019. Idősügyi Tanács Irodalmi Pályázatán Szeged – egy novellám I. helyezést ért el.

2020. Holnap Magazin pályázatán: El nem hangzó ima című versem – zsűri döntés III. hely

A saját versek mellett írtam evokációt Mihail Jurjevics Lermontov, Arthur Rimbaud, Paul Verlaine, Baka István, Kicsiny László, Katona Judit, Kálnoky László, Garai Gábor, Radnai István, Marsall László, Petri György, Tóth Árpád, Baranyi Ferenc, Nagy László, Kányádi Sándor, Szirmay Endre, Faludy György, Király Lajos, Rilke Rainer Maria, Stephen Spender, Kosztolányi Dezső, Gyurkovics Tibor, Benjámín László, Parancs János, Petrőczy Éva, Szabó Lőrinc, Király Lajos, Kiss Dénes, József Attila, Sajó Sándor, Charles Baudelaire, Juhász Ferenc, Kamarás Klára, Jagos István Róbert, Hajdrik József, Fehér József, Haranghy Géza, dr. Végh Attila és még sorolhatnám hosszan az elismert költőket, valamint néhány Poet-os társam verseire.

A Poet. hu oldalán megjelenő verseimet, novelláimat, közzé teszem a Facebook oldalamon is. Folyamatosan pályázok megjelenő felhívásokra. Algyő és Pusztamérges érdeklődő közönsége 2018 novemberében ismerkedhetett meg a második, papíralapú verseskötetem anyagával, kellemes hangulatú könyvbemutatón, majd 2019-ben a novellás kötetemmel is megismerkedett Algyő irodalomkedvelő közönsége.

2020. Novemberi számában az Algyői Hírmondó egy egész oldalas cikket jelentetett meg a „munkásságomról”.

2019 évben meghívás kaptam a Budapesti Nemzetközi Könyvfesztiválra, ahol a Most szél sodor című verseskötetem és A pálmalevél című novelláskötetem dedikálhattam az Irodalmi Rádió standján. 2019-ben beválogatták a köteteimet az Algyői Értéktár megőrizendő értékei közé.

Újabban novellákat is írok a versek mellett, mert vannak olyan gondolatok, melyekhez a vers szűk keresztmetszet, illetve leírva a történetet több oldalnyit jelentene. Ezért próbálkozom ezzel a műfajjal. A bírálat joga – hogy megmarad vagy süllyesztő – már a Te feladatod eldönteni kedves Olvasóm!

Kedves Olvasó!

Fogadd hát szeretettel ezt a kötetemet is, mely a 2021. év szeptember, október, november hónapjának termése. Remélem elnyeri majd a tetszésedet. Köszönöm szépen, hogy olvastad/olvasod.

Tartalomjegyzék

Idő, szerelmek	5
Gondolatok	6
Kórházi szonett féle	7
Köszönöm a sorsnak...	7
Két kicsi talppal	8
Még két nap	8
Mint csontszilánk	9
Szerelmet hozott	10
Rákom margójára	10
Őszi szonett	11
Séta	11
Vélemény	11
Álmodozás	12
Átölel a csend	12
Adventet várunk	13
Csend magánya	13
Felemelt fejjel	14
Ballada	15
Tempus et amor	16
Nem vagyok hívő	17
Most dül...	18
Néhány sárga levél	19
Bíztatás	19
Naenia ovis (birka balladája)	20
Vajon meddig tart	21
Színorgiát fest	22
Fájdalom	22
Ide születted	23
Falon túl	24
Tudom hogy nem szeret	25
Nekem is ide	26
Tudom sokan	26
Tétován figyelem	27
Mit teszel	28
Mit várok	29

Tél van	30
Ha hiszed ha nem	30
Jó lenne (kedvesemnek)	31
Hiába próbálok	32
Konklúzió	32
Hol van már	33
Foszlik a szürkesség	34
Küzdelem	35
Miért van	35
Minden mi egykor	36
Látóhatár csak...	37
Meditáció	38
Megöregedtem	39
Mit mond neked	39
Mit mond az írás	40
Tébolyult Álom	41
Mi jár fejemben	42
Miért hiszem azt	44
Messze ott túl	44
Apevák	45
Haikuk	46
Vajon meddig hazudsz még	48
Következtetés	48
Az álmok	49
Mai világ margójára	49
Hallod	50
Távolban sikolt	51
Mondd mit lát...	52
Köszönetnyilvánítás	54
Kedves Olvasó (bemutakozás)	55
Tartalomjegyzék	59
Impresszum	61

Impresszum

Kiadó: Hegedűs Gábor

Grafika: Berkes László

Megjelent: A/5 ív terjedelemben 62 oldalon

Hegedűs Gábor 2021

ePUB ISBN 978-615-81633-7-8

„idő szerelmek tág fogalom
az idő darabokra foszlik
még pereg gyorsulva homokja
közben temet alkot vagy épít”

Hegedűs Gábor

